

Känner regnet

Står utomhus

Med vatten i ögonen

Och du kan inte se mig

Genom de fuktiga löven

Hennes värld var ibland mycket omtumlande. Det kunde kännas som om någon rispade hennes hud med naglarna, rev upp köttslamsor längs med kroppen, fläkte loss hennes bröst och försatte henne i ett tillstånd av hopplöshet. Kroppen blödde kraftigt.

Efter två dagar sprack hon. Hennes inälvor vällde ut och fastnade på möblerna i hennes rum, och på de människor som råkade vara i närheten. Ibland blev dessa människor rädda, men oftast såg hon förvåning i deras blickar. Och sedan loj trötthet, precis som när man ger upp inför det oförstådda, ologiska, komplexa.

För det finns de som ger upp. De som inte vill försöka förstå det okända. Ibland kunde hon förstå de som resonerade så, men oftast blev hon istället besviken på sin omgivning när de inte orkade med henne, när hon kände att de drog sig bort. Hon var uppenbarligen inte jämt väsentlig. Något som egentligen var självklart.

Stundtals brann hon för det hon gjorde. Då fanns det stunder av total hängivelse och intensitet. Hon visste att hon var vacker då, att hennes utseende och avigsidor inte spelade någon roll, för då brukade hennes ögon lysa av glädje. Hon var redo att ge. Redo att ge allt.

Men det fanns sällan någon där som orkade ta emot. Hon hade börjat förstå det. Hon hade nått insikt om att sin omgivnings tålamod med henne. Det var, enligt henne själv, bristfälligt. Emellanåt var omgivningens tålamod till och med opålitligt. Krävde hon för mycket?

Hon kunde aldrig vara säker på att hennes glädje skulle mottagas med öppna armar, och det störde henne. Det gjorde henne ledsen. Det kunde påskynda förloppet och driva henne in i mörkret, ner i den hopplösa blödande stillheten och ineffektiviteten.

Hon hade ännu inte kommit på hur hon skulle hindra det att ske, hindra mörkrets framfart. Det hade slagit henne att man kanske inte skulle hindra det. Men den tanken tyckte hon inte om. Hon hoppades att hon en dag skulle nå den inre frid som hon hört talas om, att hon skulle hitta hem till sig själv och kunna vila i nuet, utan rastlöshet, utan att känna sig tvingad att tänja på gränserna, utan att trilla av badrumspallen och slå huvudet i kakelgolvet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ordochfragment med Poeter.se id #87749 innehar upphovsrätten